

No. 7. }

Juli 1888.

{ 14de Aargang.

Ved Mrs. G. Eriksen Rennens Ligbaare
den 6te Juni 1888.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Farvel du Moder kjære,
Farvel i Jesu Navn,
Du maatte Korset bære,
Men har nu naaet Havn.
De trætte Lemmer hvile
Nu sødt og godt i Gud.
Mod dig kan Satans Pile
Ei mere skydes ud.

Ei Jordelivets Møje,
Ei denne Verdens Fryd
Mer skue skal dit Døie,
Dit Dre ingen Lyd
Bedaare skal, ei krænke;
Du er nu i Guds Haand;
Nu løstnet er hver Lænke,
Affastet alle Baand.

Omkring den sorte Baare
Nu dine Kjære staa,
Frem vælber mangen Taare,
Men Sorgen vige maa.
Ei nytter det at græde,
Naar Herrens Vilje sker,
Gid vi med Tak og Glæde
Kan ta', hvad han betar.

Vi intet bedre ønsked
For Mor — og nu vi selv,
Gid stadigen vi ønsked
Hver paa vort sande Vel!
Gud give, at vi kunde
Betænke Sjælens Gavn
Og engang salig blunde
I Jesu blide Favn!

A. O. A.

J Dødens Skyggedal.

"Jo, Holt, du skal gjøre det."

"Nei, det skal jeg ikke."

"Ja, men du vil gjøre det."

"Nei, jeg vil ikke."

"Ja saa fortæller jeg dem om Poul."

"Na nei, det maa du ikke!"

Den sidst talende vendte mod sin Kammerat et fortvivlet bønnsøgende Blik, som man skulde synes kunde røre en Sten. Det var i nidlertid oienlykt, at det intet Indtryk gjorde; den store Dreng nærmede sig rolig en Gruppe af Skolekammerater, som han aabenbart havde ifinde at skaffe en behagelig Underholdning.

"Na sig det ikke!" udbrød den mindre Dreng.

"Vil du da love mig det?"

"Ja." Svaret kom i en soag, forknytt Tone.

"Godt, saa er jeg sikker."

Han vendte sig bort med et ondskaabsfuldt, triumferende Smil paa sit smukke Ansigt og gik hen til Kammeraterne.

Den lille blege Dreng som havde indladt sig paa den atter og atter optagne Kamp mellem Ret og Magt, blev et Dieblik staaende stille paa samme Sted. Han saa sin ældre Kammerat blive modtaget med Glæde af de andre Dreng, som fornøiede gik ind paa hans Planer. Den mindre Dreng gik derpaa langsomt op til Huset, lidt mere bleg og forknytt end sædvanlig.

Jeg, Philip Holt, var den lille Dreng, og den smukke Tyrann var Mikard Ruddat. Jeg havde let for at lære og havde særlig Grund til at ønske at kunne udmærke mig. Han var aldeles ikke nogen Dumrian, men han gad ikke være slittig, og det kunde tjene til en Slags Undskyldning for ham, at han udmærkede sig i alle Slags Legemsøvelser, som den Gang tilbels vare de samme som nu. Derimod tror jeg ikke, at der nuomstunder i de engleste Stoler bestaar et saadant System af uretfærdig Undertrykkelse, som jeg ved, den Gang tilbels blev billiget af Myndighederne. De smaa maatte vise absolut Lydighed mod de store, som de boede

sammen med; det var nu en Gang Skit og Brug, og maaste kunde der undertiden komme noget godt ud deraf; men uindskrænket Myndighed er en særlig Magt at lægge i Hænderne paa Dreng.

Jeg var, som sagt, liden og bleg, men derfor ingen sin og soagelig Dreng; og, skjøndt jeg var langt fra at tænke paa at hamle op med Ruddat i alle Slags Legemsøvelser, saa holdt jeg dog af dem og benyttede til dem hvert Dieblik, jeg kunde skjæle fra min Læsning. Det var ikke blot af Kjærlighed til Bøgerne, at jeg var saa slittig. Min Fader havde været Læge, men var død, just som han begyndte at komme godt i Ret, og min Moder sad ene tilbage med tre Børn, af hvilke de to vare smaa. Alt, hvad min Fader havde efterladt hende, var omtrent gaaet med til at udstyre Huset til en Pigeskole, som hun begyndte for at ernære sine Børn det vil sige mig og min blinde Søster, som elskede hende over al Beskrivelse. Den tredje, min Broder Poul, som var meget ældre end jeg, var det, Ruddat nævnte, og ham skal jeg senere omtale.

Som jeg har sagt, boede jeg sammen med Mikard Ruddat og maatte som den yngre lyde ham i alt: hente, bære, arbejde eller lege, alt efter hans Behag. Han var ofte haard og urimelig i sine Fordringer og vilde aldrig høre paa nogen Slags Indvendinger fra mig. Formodentlig handlede han kun mod mig, som andre tidligere havde handlet mod ham, og de andre Dreng syntes at finde det ganske rimeligt. Jeg blev ogsaa vant til det og fandt mig taalelig godt i det, saalænge jeg usforstyrret fik Lov at passe mit Arbeide. Hidtil havde Ruddat ikke blandet sig deri. Han gav sig ikke af med sit eget mere end hoist nødvendig, og han kappedes ikke med mig i noget, hvor han ikke kunde blive Seierherre; men der kom en Tid, da en Hemmelighed gav ham en frygtelig Magt over mig, og fra nu af begyndte mine Sorger.

Da min Fader døde, var hans ældste Søn 18 Aar gammel. Han havde forladt Skolen og opnaaede som en særegen Begun-

stigelse en Plads i et stort Handelshus, hvilket sjelden bliver givet til en saa ung Mand. Han havde stikket sig vel og skulde netop være rykket op i en højere Plads, da han kort efter sin Faders Død kom i slet Selskab, den ene gale Streg førte den anden med sig, han kom i Gjæld og forgreb sig paa, hvad der var ham betroet. Følgen var naturligvis, at han fik sin Afsted; han slap vel for at blive ført i Ketten som en Tyv, men blev sendt over til Vestindien, hvor han var under streng Kontrol og foresøbig ingen Udflugt havde til at gjense sin Familie. Denne strækkelige Begivenhed var nær bleven Moders Død; vi haabede, hun skulde glemme det, men, sjøndt Pouls Navn aldrig nævntes iblandt os, saa var han vist sjelden ude af hendes Tanter.

Denne Historie var det, Mikard vidste noget om; hvor meget fik jeg aldrig rigtig at vide, formodentlig kun meget lidt, og det var vistnok ikke hans Hensigt at udføre sin Trudsel, men denne ere Sætning: "Jeg vil fortælle dem om Poul," var ogsaa tilstrækkeligt til at udøve en forfærdelig Magt over mig.

Jeg havde Grund til at kæmpe til det yderste for at komme frem i Skolen; hvor levende stod ikke min Moders Blit for mig, da hun holdt mine Hænder og saa mig ind i Ansigtet, inden jeg forlod mit Hjem: "Nu er du alt, hvad vi har i Verden, Philip; vil du ikke gøre alt, hvad du kan?"

"Ja, Moder, det vil jeg med Guds Hjælp," svarede jeg.

"Og vi vil se fremad, Philip, ikke tilbage."

Jeg vidste jo, hvorledes de haabede paa mig, min Moder og min blinde Søster. Jeg skulde være Læge, og vore Venner havde allerede bestemt hvor; men nu kom det jo an paa, hvordan det gik mig i Skolen, om jeg paa rette Maade benyttede den Leilighed, der var givet mig til at komme frem.

Hid il var det imidlertid gaaet godt. Det havde ofte været en haard Kamp for mig; thi Jeg pl. den med de glade stoiende Drengene havde noget meget tillokkende for mig, og kun Tanken om det Hjem, jeg

skulde danne for min Moder og Søster, kunde bringe mig til at løsrive mig. To Gange havde jeg taget Præmier for Opgaver, der vare bestemte for Drengene over min Alder, og for Diebliffet arbejdede jeg strengt for at tage en tredie.

Ingen Medbeiler havde vist sig, som jeg behøvede at frygte, da Ruddat til min Forbauselse meddelte mig, at han havde ifinde at tage Prisen. Hans Se-re pleiede ellers ikke at være paa Videnskaber's Marker. Imidlertid havde man dog saa høje Forestillinger om hans Overlegenhed i alle Retninger, at man var overbevist om, at han ogsaa vilde vinde Prisen der, naar han forsøgte. Han maa dog ikke selv have været saa sikker i den Sag; thi netop denne samme Morgen, paa hvilken min Historie begynder, sagde han til mig:

"Bed du hvad, min Ven, du maa lige saa gjerne opgave det, for jeg vil have den Præmie."

"Nu saa vi se" svarede jeg, "jeg har ifinde at gjøre, hvad jeg kan."

"Har du det? jeg tror ikke, det gaar. Bed du, at Kampen kommer til at staa mellem dig og mig?"

Jeg nikkede og sølte mig ret tillidsfuld.

"Ja, men jeg skal stige dig, Holt, jeg vil have den Præmie, jeg har en bestemt Grund dertil."

"Ja, nu kan vi jo prøve, hvem der kan faa den; der er intet, der hindrer dig; vi staa lige; du er endda en god Del ældre end jeg."

"Ja, jeg er ældre, stærkere og hurtigere. Hvis, det var Langbold eller anden Væddes-kamp i det fri, saa var jeg sikker nok. Men du har faaet et svært Forspring, Holt, jeg begyndte først for et Par Dage siden. Jeg tror nok, jeg kunde magte dig alligevel, men jeg vilde gjerne være sikker."

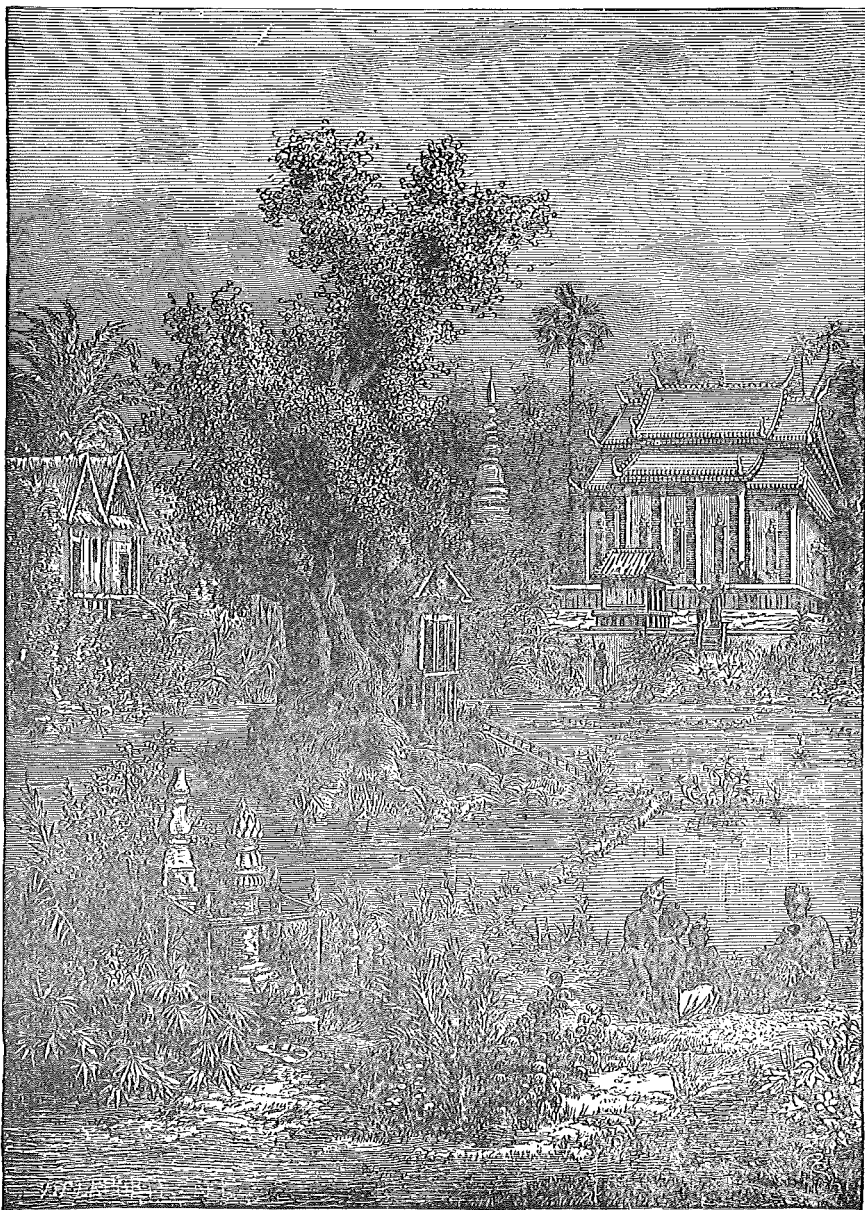
Jeg saa vist paa ham.

Han nikkede: "Du ved, hvad jeg mener, du opgiver det?"

Trods min Skræk for min Tyrann havde jeg dog Mod til at svare et bestemt Nei. Se alt mit Arbejde spildt og opgave den

(Fortættes paa Side 54).

En Have i Indien.

Dette Billede fra Ostindien giver os et Indblik i dette frugtbare Lands frodige Planteværd under Sydens brændende Sol.

Der vover en Mængde Palmetræer, særskilt Sago- og Kofospalmer; der er Bambusrøret, som er g. dt til Husstømmer, Liktæret, som er fortrinligt til Etkisbygning. Der trives Ris, Bomuld, den hvide Valmue, hvoraf Opium

tilberedes, Figener, Oranger, Mandler og en Mængde Krydderier og Apothekerværter.

Men her er der ogsaa nok af ydede, tæt Skrat og vilde Dyr. Ved Siden af deilige Paafugle og Vapegoier er der Ligre, Schakaler, Rhinoceros, vilde Elefanter, Krokodiller og en stor Mængde forskjellige Slags Elanger, Firben og Dgler.

Bespisning af de 5000 Mænd. (Joh. 6).

Herren han velsigner det,
 Byder Folket sig at sætte,
 Dækker op den knappe Kæd,
 Og fem tusinde sig mætte.
 Tænk dig bare hvilken Ring
 Der var slaaet ham rundt omkring!
 Rigmands Tassel maa sig skamme,
 Hvor fuldt det og kan bramme.

Er I fattige og smaa
 Og foragtet af de rige, —
 Lader os til Jesum gaa,
 Han vil sine aldrig spige;
 Med Filippus eder han
 Stundom vel forsøge kan,
 Men, naar I ei lidvei hende,
 Tusinde han har ihænde.

P. Andresen.

Belønning, jeg ærlig havde fortjent, det kunde jeg ikke.

"Saa fortæller jeg om Poul."

"Gjør, som du vil," svarede jeg.

"Vi saa at se," sagde han med et ondskabsfuldt Smil.

Forgjæves gjorde jeg mig haard og sagde til mig selv, at han maatte gjøre, hvad han vilde. For min egen Skyld kunde jeg maasse have trodset, men min stakkels Moder! Jeg kunde jo slet ikke lænaer være i Sto'en naar den Sag blev bekiendt. Jeg overdrev naturligvis det forfærdelige derved; men Pouls Skyld og Skam havde gjort et saa overvældende Indtryk paa mig, og derfor folte jeg, at, skjondt jeg trodsede Kluddal, saa havde han i Birteligheden allerede seiret; han vilde høre Prisen, folgelig maatte jeg opgive hvad jeg havde arbejdet og kjempet for, og hvad der var mit medrette.

Jeg gik op paa vort Bærelse og græd næsten Dinene ud af Hovedet; jeg haaber, ingen vil ringeagte mig for det. Hvorfor skulde dette ske saaledes? Jeg var ikke den første og bliver ikke den sidste, der gjør det Spørgsmaal.

Det var ved Paasketid, men endnu Frost. Hele Vinteren havde været streng, og nu i de sidste Uger havde det frosset saa stærkt, at alle Grave og Damme rundt om vare faste Ismasser, selv Floden var helt tilfrosset, og der var stor Skoiteløbning derude. Desværre havde jeg selv ingen Skoiter, saa jeg kunde kun løbe, naar en af mine Kammerater vilde laane mig sine. Det havde jeg nu hidtil ikke brudt mig synderlig om, da jeg havde haft saameget at gjøre med at saa min Opgave i Orden. Der manglede kun 8 Dage af Tiden, saa jeg kunde haabe, at Frostten kunde vare et Par Dage efter den Tid, da jeg med No kunde nyde Skoiteløbningen med de andre. Nu var der en anden Sag; jeg havde intet at gjøre inde og kunde derfor lige saa godt gaa ud i den friske Luft. Det var knap saa klart, som det havde været, en let Taage var kommen frem, og Lusen slog mig ikke fra skarpt indvæde som den før havde gjort. Skoiteløberne fik rof sin Fornoielse forkortet.

tænte jeg, ud'n just at sørge derover. Jeg havde ikke engang Pyst til at gaa hen og se paa dem; men Pystigheden og Skoiternes Skuren hen over Isen drog mig dog derhen næsten med min Vilje.

"Hallo Holt!" raabte en af dem, der svinaede op mod mig, "jeg gaar op nu, vil du have mine Skoiter?" Han tog dem af, og snart efter havde jeg dem paa og gled hen ad den glatte Flade. Ude af Dvæls, som jeg var, holdt jeg mig først borte fra Mængden, men oplivet ved den friske Bævægelse fik jeg efterhaanden mere Driftighed og blandede mig mellem de dygtige Skoiteløbere paa Midten.

Her viste Mikard sig naturligvis. "Se nu her, Holt," begyndte han, "du vilde løbe dobbelt saa godt, naar du vilde gjøre, som jeg siger. Se nu!"

Jeg vendte ham Ryggen og sloi afsted som paa Bindens Binger og Kluddal irriteret efter mig. Den lille Triumf at løbe fra ham kunde jeg ikke modstaa, jeg so'r afsted, saa Binden skar mig i Ansigtet. I Begyndelsen horte jeg Drengenes Stoi og Latter; men denne Lyd forsvandt, og kun Lyden af vore Skoiter var tilbage. "Hvad skal dette blive til?" tænkte jeg, for jeg vilde ikke lade ham indhente mig.

I det samme lød det som Torden under mine Fodder. Isen gnygede, delte sig midt over, og, før jeg kunde standse, laa jeg paa Hovedet i det mørke Gab, der aabnede sig. Saa kom der et skarpt Skrig, en Bragen, og Mikard var oven paa mig; vi væltede os lidt paa Dvælsfladen og gik derpaa sammen ned i det kolde Dyb. (Fort.)

Belønnet Venlighed.

(Efter nordt Børnetidende.)

For nogen Tid siden boede der ved en Jernbanelinje i Amerika i en vild Egn, hvor man meget sjelden træffer en menneskelig Bolig, en fattig, gammel Enke. Hun havde en Datter, og de boede begge i en Hytte i Nærheden af en dyb Kløft, over hvilken der førte en Jernbanebro

Enken og hendes Datter levede af at opføde Høns og sælge Æg. Om Sommeren plukkede de Bær, som de bragte til Torvet. Men det var en lang og trættende Vej til Byen, hvor Konen solgte disse Artikler. Jernbanetoget til denne By fo'r daglig forbi hendes Hytte, men hun havde ikke Raad til at kjøre med det, men maatte taalmodig stride sig frem den lange Vej tilføds. Lokomotivføreren lærte tilfældt den gamle Kvinde at kjende. Han var en god Mand og havde lært at være mild og venlig og onskede ogsaa, naar Tilfældet bød sig saa, at kunne vise dette; derfor hændte det meget ofte, naar han fik den gamle Enke at se, at han tilbød hende at kjøre frem eller tilbage til Byen. Paa denne Maade befieede han hende for mangen trættende Vandring. Hun paa sin Side sølte sig ogsaa ubestridelig taknemmelig mod Manden for denne hans Venlighed.

En Vaar i den stormfulde Marts Maaned var der faldet stærkt Regn. Brusende Strømme fra den smeltede Sne og Is flød ned fra Bjergene i Dybet nær Enkens Bolig. Elven tiltog i Mattens Mørke, og pludselig hørte hun et forfærdeligt Brag. Jernbanebroen blev reven løs, og de afbrudte Bjælker knustes mod Klipperne. Det var nær Midnat. Regnen faldt i Strømme, overalt var det fulsort Mørke, Stormens Luden lød ubyggelig. Inden halvtanden Time vilde Toget nærme sig.

Hvad kunde vel gøres for at advare mod den frygtelige Fare som truede dette Tog? Det var forfærdeligt at tænke paa den Udelæggelse, som ventede det. Men hvad kunde hun gjøre? Hun eiede knapt mere end et halvt Lys, og det kunde ikke brænde i denue vilde Storm. Ikke et Øieblik var at spilde. Hurtig som Tanken fattede hun sin Beslutning.

Hun huggede den eneste Seng, hun havde, i stykker, og stødte sig, fulgt af Datteren, som bar de to Træstole, op paa Jernbanelinjen, hvor hun stablede sit hele Forraad af Møbler op mellem Skinnerne, nogle Fod foran det uhyggelige Svælg, gennem hvilket Elven styrkede i vild Brus. Hun tændte

Isid, og netop som det sønderbrudte Træ begyndte at brænde, hørte hun Lokomotivets Piben. Den klare Lue flammede op og fastede et rødt, blændende Skin frem over Jernbanelinjen. Men Isden kunde ikke være længe, da hun ikke havde noget at holde den vedlige med.

Larmen af Toget blev stærkere; men det var endnu paa Afstand. Vilde man vel opdage Advarslens i rette Tid? Vilde Toget komme frem, mens Isden brændte? Angsten gjorde hende næsten vanvittig. Hvad kunde hun udrette?

Hun tog sit Forklæde af; hun sæstede det paa Spidsen af en afbrudt Trægren, tændte Isid paa det og sprang derpaa med det brændende Signal frem langs Banen. Datteren fulgte hurtig Moderens Exempel, idet hun tog et brændende Træstykke fra Sengen, holdt det op og sprang afsted.

Ved en skarp Boining paa Banen fik hun pludselig Øie paa det store røde Øie paa Dampmaskinen. Toget var i fuld Fart, men Føreren mærkede dog, at der var noget galt paa færde. En gennemtrængende Pibe lyder mellem Klipperne. Bremsen springer til sin Post og standser Hjulene ved nogle kraftige, raske Tag. De bevæge sig langsommere og langsommere, og den skinnende Maskine standser tilfældt foran Enkens Isid.

Denne spredte endnu noget Lys for at vise, hvorledes Broen var borte over den gabende Afsund, i hvilken Toget og Passagererne vilde være styrkede ned i siffer Død og Udelæggelse, hvis ikke Advarslens var kommen.

Konduktøren, Føreren og alle Passagererne gik frem for at overbevise sig om den Fare, de vare undslupne. Da de saa, Broen var bortrykket, og styrkede ned i den forfærdelige Afsund, i hvilken de havde været saa nær ved at styrte ned og finde Døden, kan vi nok tænke os deres Følelser. De tækkede ikke først Enken, men boiede alle Ræve ved Siden af Maskinen i det endnu joagt flammende Skin fra Isden, midt i Regnen og den hvinende Storm, og tækkede Gud, som havde benyttet denne soage Kvinde til at frelse dem fra en forfærdelig Død.

Under stærkt Bevægelse takkede de siden Enten for, hvad hun havde gjort. En Indsamling til hende blev strax sat igang, og, saa snart Jernbanebestyrelsen havde faaet Underretning om hendes ædle Handling, fik hun af denne en Sum Penge, som var fuldt tilstrækkelig til hendes Underhold for Resten af hendes Liv.

Humlen og Lyngen.

En Humlerante sig snuede
Behændig op ad sin Stav,
Deraf den sig indbiltst kroede,
Og stolt den sig høvet troede
Hvit over den Lyngbusk lav,
Som nedenunder den groede;
Men da en Efteraarstorm
En Nat fo'r hen over Haven
Og brækkede Humlestaven,
Ja, hvor blev da Ranken af? —
Den laa der nebe i Støvet
Blandt blomstrende Lyng i Skjul
Og ærgred sig ganske gul,
Fordi den saa sig berøvet
Alt det, der gjorde den stor,
Mens Lyngen, som var saa lille
Og ei sig hovmøde vilde,
End stod i feireste Flor!

Hvad gjør det vel, vi er smaa,
Det er vi for Gud jo alle? —
Men det skal vi huske paa,
At jo høiere vi staa,
Des dybere kan vi falde.

A. Langsted.

Gaade.

Det første er nok ei et Slot,
Men dog en Bygning fin og flot.
Det a u d e t man i Sverrig finder,
Et meget yndet Navn for Kvinder.
Det hele er — betænk mit Ord —
Det mærkeligste Land paa Jord.

G.

Opløsning

paa Gaaden i No. 5:

M u l d v a r p.

Meget opløst af S. L., Oscar, Minn.;
D. A. K., Dennison, Minn.; E. D. G.,
Atron, Minn.; M. M. D., Manchester,
Minn.; J. A. L., Highlandville, Iowa.

Kvitteringer.

Børnebidrag til det nye theol. Seminar i Minneapolis.

Ved Lærer N. L. Blomholm fra Skolebørn
i Past. Waages Mgh., Bloomer: Hanna Chri-
stiansen, Amalie Nielsen, Marthe Berg, Lovise
Christiansen, May Abrahamsen, Hans Amund-
sen; Herman Berg, Casper Christiansen, Iver
Andersen, Carl Griffen, Leoray Abrahamsen,
Martin Berg, Johan Johnsen, Hanna Chri-
stophersen, Amund S. Amundsen, Hansine
Christiansen og Marie Abrahamsen, hver 25 Cts.,
Anna Johnsen, Verminus Amundsen, Alta
Hutchinson, Hanna Nikolausen, Anna Thomsen,
Albert Do., Martin Andersen, Johan Carl-
sen, Nils Nielsen, Amund N. Amundsen, Ida An-
dersen, Edoard Nassen, Christian Carl-
sen, Johan Olsen, Paul Andersen, Caroline Trul-
sen, Carl Olsen og N. N., hver 10 Cts., Dline
Andersen, Netta Holst og Anna Müller, hver
15 Cts., Ida Nassen, Dillie Olsen, Karen
Nassen og Liza Do., hver 5 Cts., Klara
Johnsen 30 Cts., Amalie Andersen 20 Cts.,
Nette Anderson \$1.00, Thorvald Iversen og
N. N., hver 50 Cts., N. L. Blomholm \$1.30,
tilsammen \$10.50.

Ved Past. K. L. Guttebø, Solum Mgh.,
fra Sofia Pedersen, Laurik, Kasper, Christine,
Dorothea og Herman Guttebø, hver 50 Cts.,
tils. \$3.00. J. Vermilion Mgh., fra Oscar
Olsen, Anna Marie, Malla og Christine Hüb-
sen, hver 25 Cts., Karen, Clara, Sofie, Gu-
stava og Kristoffer Hansen, hver 10 Cents,
John, Eilla og Claus Johnsen, hver 10 Cts.
Alfred Halvorsen 5 Cts., tils. \$1.85. J. Ny
Scandinavia Mgh., fra Tollef, Albert og
Louis Amundsen, hver 25 Cts., Ida og Louis
Louis, hver 10 Cts., tils. \$5.80.

Ved Past. B. S. Dahl, fra Børn i Ran-
gen Mgh.: fra Martha og Clara Simonsen,
tils. \$3.60, Oliver, Clemer og Carl Nafeth,
tils. 80 Cts., Pauline og Clara Bagstad for
9 Maanedes, tils. \$3.60, Torger Nilsens Børn
for 4 Maanedes, tils. \$1.00, Bidrag for April:
Bergitte Johnsen 25 Cts., Andrea Rye 5 Cts.,
Lassine Griffen 20 Cts., Bidrag for Mai:
Bergitte Johnsen 25 Cts., Anna, Iver og
Martha Olsen, tils. 25 Cts., Anna, Hans og
Ingeborg Dahl, tils. 48 Cts.; for Juni:
Bergitte Johnsen 25 Cts., tils. \$10.73.

Fra Fergus Falls ved Past. D. N. Fos-
mark: Børnebidrag for Juni Maanedes \$6.25.
Totalsum \$33.28. G. O. Ruffab.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Febrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.